

L'ALIGOT

Jèpa del Mas Florit avia 'n amic en vila.
Ièu vos dise un amic, mas aquel brave Emila,
L'aimabe com' un fraire, e mai quicôm de mai.
Se vos conte qu'un jorn, veiretz s'aquô 's pas vrai,
Li escrivèt com' aquô, totes podètz o creire :
« A ! Çà ! Jèpa, que fas ?... Me vendras pas donc veire ?
Un còp m'avias promes que t'àurian per Nadal,
Mas que te trachas pas que sèm al Carnaval !...
Veja, aquô 's per dijòus que t'espèram sens falta :
Se venias pas, nôstra amistat serià malaùta.
Ara, podes portar, se vos, un salcissôt
O quauques cabecons, al torn d'un aligôt
Que saùrem far fialar. La mia femna n'es fôla !
La serventa Maria, qu'es nascuda à Laguiôla,
Es Mèstra Cordèl-blu per adobar 'quel plat.
Ane ! Al plaser de te veire en bona santat.
Reçaup de ton amic, per tota l'ostalada,
(E ma femna i prend part) una genta brassada,
Acompanhada, al mens, de milanta potons.
Los t'envoiam de cur, en sinnant totes dos :
 Ton amistos e vièlh Emilo
 E ma femna Joana-Cecila.

E Jèpa s'en venguèt, de pic, e ric à ric
Far sa bona vesita à son plus grand amic.

Li portèt l'aligôt, mai dos plegs de salcissa,
Sens parlar d'un bon gran de sal qu'era pas trissa.
Escotatz se voletz, ara, çô qu'arribèt :
Sabi pas, per ma fe, cossin 'quô se faguèt,
Un bufal de pas rés, un semblant de ventada
Passa e lor tua lo lum, juste, qu'à la taulada
Tastavan de bon biais savoros aligôt.
A ! Vesètz, quand ne vira, amor fa çô que pôd.
Del temps qu'èron atal, en plena escuresina,
La serventa partida encô de la vesina,
Cap se pressava pas d'anar quèrre de fiôc
Per tal de tornar vida al paure lum, al liôc
E plaça de Milon, que calguèt qu'i anèsse,
Nom d'un sôrt ! (Calia ben que quauqu'un o faguèsse) !
Parés que quand tornèt, amb' son lum alucat,
Se trachèt qu'à praqui, quicôm s'era passat.
Un fial de l'aligôt encara s'estirava
De la boca de Jèpa à Joana que tirava...